บทที่ 1

บทนำ

พอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

แบบสอบสีของลูเชอร์ (Lüscher Color Test) เป็นแบบสอบประเมินบุคลิกภาพแบบฉายออก (Projective Technique) ซึ่งคิดค้นโดยนักจิตวิทยาชาวสวิสชื่อ แมกซ์ ลูเชอร์ (Max Lüscher) ในปีคริสตศักราช 1947 เป็นแบบสอบบุคลิกภาพแบบทดสอบรายบุคคล มีฟอร์มเดียว

แบบสอบสีของลูเชอร์นี้เป็นที่รู้จักกันในทวีปยุโรป ได้มีการหาความตรงตามทฤษฎี (Construct Validity) และความเที่ยงของแบบสอบนี้ในประเทศอังกฤษ พบว่า มีค่าความตรงและความเที่ยงสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ[1] แบบสอบสีของลูเชอร์มี 2 ชุดคือ ชุดสมบูรณ์และชุดสั้น ชุดสมบูรณ์นั้น ใช้สีในการทดสอบทั้งหมด 73 สี และให้ผู้รับการทดสอบเลือกถึง 43 ครั้ง ส่วนการทดสอบชุดสั้น ใช้สีในการทดสอบ 8 สี คือ น้ำเงิน เขียว แดง เหลือง ม่วง น้ำตาล เทา และดำ แม้ว่าจะไม่ซับซ้อนเท่าการทดสอบแบบสมบูรณ์ แต่ผลที่ได้จากการทดสอบชุดสั้นสามารถคาดหมายเกี่ยวกับบุคลิกภาพได้ใกล้เคียงกับแบบสอบชุดสมบูรณ์[2] ดังนั้น เพื่อความเหมาะสมในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้แบบสอบสีของลูเชอร์ชุดสั้น

---

[1] Sheila Miller Hutchens Sulün, "Comparison of Performance on The Lüscher Short Color Test Among Learning Disabled, predelinquent and Regular Adolescences in grades eight, nine and ten" (Doctoral Thesis, The University of Oklahoma, 1978) p. 42.

[2] Max Lüscher, The Lüscher Color Test, translated by Ian A. Scott (London : Johnathan Cape, 1969), p.17.

แบบสอบสีของลูเชอร์พัฒนามาจากแนวคิดทางจิตวิทยาหน้าที่ (Functional Psychology) ซึ่งลูเชอร์[1] กล่าวว่าประกอบด้วยโครงสร้าง (Structure) 2 ชนิด คือ ตำแหน่ง (Position) และทิศทาง (Direction)

ตำแหน่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. ประเภทมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น (Autonomous)
2. ประเภทยอมตามหรือถูกผู้อื่นชักนำ (Heteronomous)

ทิศทางแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

1. อยู่นิ่ง (Stable) คือประเภทคิดถึงแต่ตนเอง
2. เคลื่อนที่ (Mobile) สนใจคนอื่น ๆ รอบตัว

ลูเชอร์เปรียบประเภทของตำแหน่งว่าคล้ายกับบทบาทผู้ปกครอง (Parental State) และบทบาทเด็ก (Childhood State) ของเอริค เบิร์น (Eric Berne) ส่วนประเภทของทิศทางนั้นคล้ายกับทฤษฎีการเก็บตัว (Introversion) และการแสดงตัว (Extroversion) ของซีจีจุง (C.G.Jung)

ข้อดีและข้อจำกัดของแบบสอบสีของลูเชอร์[2]

แบบสอบสีของลูเชอร์มีข้อดีอยู่หลายประการ คือ

1. การใช้สีในการทดสอบทำให้ผู้รับการทดสอบสนใจ
2. ใช้เวลาในการทดสอบน้อย เพียง 5-10 นาที ผู้ได้รับการทดสอบไม่ทราบว่า การเลือกสีสามารถแปลความเกี่ยวกับบุคลิกภาพของเขาได้ เป็นเหตุให้เขาไม่ต้องระมัดระวังและปกปิดตนเอง ในขณะที่แบบสอบบุคลิกภาพอื่น ๆ ต้องตอบคำถามทีละมาก ๆ ใช้เวลานาน หรือต้องใช้อุปกรณ์อื่น ๆ อีกมาก

---

[1] Max Lüscher, The 4-Color Person, translated by Joachim Neugroschel (New York : Pocket Books, 1979) p. 177-184.

[2] Max Lüscher, The Lüscher Color Test, p. 16-17.

3. ใช้ทดสอบได้กับบุคคลทุกเพศทุกวัย มีการศึกษาหรือไม่มีการศึกษา และไม่ว่าจะตาบอดสีหรือไม่ก็ตาม

ข้อจำกัดของแบบสอบนี้คือ ผู้ได้รับการทดสอบต้องเข้าใจภาษาที่ผู้ทดสอบบอก และบอกหรือชี้สีที่ตนชอบได้เท่านั้น

เนื่องจาก แบบสอบสีของลูเชอร์สามารถนำมาใช้วัดบุคลิกภาพของผู้รับการทดสอบได้ง่ายและมีความเที่ยงความตรง ดังนั้น โรงเรียนธุรกิจการโฆษณาแห่งใหญ่แห่งหนึ่งในยุโรปจึงใช้แบบสอบสีของลูเชอร์นี้ทดสอบผู้สมัครทุกคน เพื่อช่วยในการแนะนำว่า นักเรียนคนใดควรเรียนอาชีพและลงเรียนวิชาใดบ้าง ในประเทศอังกฤษ ยังได้ประยุกต์การใช้แบบสอบนี้เพื่อการเลือกบุคลากรสำหรับโรงงานอุตสาหกรรมและการค้า[1] แต่ในประเทศไทยยังไม่มีการวิจัยเกี่ยวกับการใช้แบบสอบสีของลูเชอร์กับคนไทย ผู้วิจัยจึงมุ่งที่จะหาความเที่ยงและความตรงตามสภาพของแบบสอบสีของลูเชอร์ในการจำแนกสัมฤทธิผลทางการเรียนและการกระทำผิดของวัยรุ่นไทย อายุระหว่าง 16-19 ปี

เหตุที่ผู้วิจัยเลือกตัวเกณฑ์เป็นสัมฤทธิผลทางการเรียนและการกระทำผิดนั้น เนื่องจาก บุคลิกภาพหลายด้าน เช่นมโนทัศน์เกี่ยวกับความสามารถของตนเอง ความพากเพียรใจ การแสดงตัวและการเก็บตัวมีความสัมพันธ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับสัมฤทธิผลทางการเรียน[2] ในขณะเดียวกัน บุคลิกภาพของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม 12 ลักษณะจาก 18 ลักษณะสูงกว่าบุคลิกภาพของคนงานวัยหนุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อใช้แบบสำรวจบุคลิกภาพซีพีไอ (The California Psychological Inventory) ส่วนอีก 6 ลักษณะที่เหลือ

---

[1] Max Lüscher, The Lüscher Color Test, p. 18-19.

[2] Edward Kifer, "Relationship between Academic Achievement and Personality Characte ristics : A Quasi-Longitudinal Study," American Educational Research Journal, 12(Spring, 1975) : 191-210.

มีเพียงลักษณะเดียวคือ การเจริญวัยทางสังคม ที่ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มได้คะแนนต่ำกว่า[1]

การที่ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่าง เป็นวัยรุ่นระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-5 เพราะวัยรุ่นเป็นระยะที่บุคคลจะเรียนรู้ว่าตนเองเป็นใคร และความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองเป็นอย่างไร เป็นเวลาที่เขาสามารถแยกแยะตนเองออกจากวัฒนธรรม และเริ่มดำเนินชีวิตตามสิทธิของเขาเอง[2] อีกประการหนึ่ง นักเรียนวัยนี้อยู่ในช่วงที่ต้องสอบคัดเลือกเพื่อการศึกษาต่อ ผลการวิจัยจึงอาจใช้คัดเลือกนักเรียนได้

วัตถุประสงค์

เพื่อหาความตรงตามสภาพและความเที่ยงของแบบสอบสีของลูเชอร์ในการจำแนกสัมฤทธิผลทางการเรียนและการกระทำผิดของกลุ่มวัยรุ่นอายุระหว่าง 16-19 ปี

ตัวแปร

ตัวแปรที่เป็นตัวเกณฑ์คือ สัมฤทธิผลทางการเรียนและการกระทำผิด

ตัวแปรที่เป็นตัวทำนายคือ คะแนนของการเลือกสี

สมมติฐาน

1. มีความแตกต่างของคะแนนการเลือกสีระหว่างกลุ่มวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูง และกลุ่มวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนต่ำ

2. มีความแตกต่างของคะแนนการเลือกสีระหว่างกลุ่มวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูง และกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิด

---

[1]มณี ไชยกิจ, "การประเมินบุคลิกภาพของผู้กระทำผิดวัยหนุ่มตามแบบซีพีไอ" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521), หน้า 70-71

[2]Edgar Z.Friendberg, quoted in Alvin E.Winder and David L.Angus, Adolescence Contemporary Studies (New York : American Book Store, 1968), p.xiv.

3. มีความแตกต่างของคะแนนการเลือกสีระหว่างกลุ่มวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนต่ำและกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิด

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เลือกศึกษาเฉพาะนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4-5 ของโรงเรียนยานนาเวศวิทยาคม และวัยรุ่นที่กระทำความผิดอายุระหว่าง 16-19 ปี ของบ้านเมตตาและบ้านปราณี

คำจำกัดความ

ความตรงตามสภาพ หมายถึง ความตรงที่สามารถจำแนกกลุ่มวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูง ที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนต่ำ และที่กระทำผิดออกจากกันได้

วัยรุ่นที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูง หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-5 โรงเรียนยานนาเวศวิทยาคม ที่ได้แต้มเฉลี่ยสะสมสูงสุด 30 คนแรก จากผลการสอบประจำภาคต้น ปีการศึกษา 2523

วัยรุ่นที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนต่ำ หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-5 โรงเรียนยานนาเวศวิทยาคม ที่ได้แต้มเฉลี่ยสะสมต่ำสุด 30 คน จากผลการสอบประจำภาคต้น ปีการศึกษา 2523

วัยรุ่นที่กระทำความผิด หมายถึง วัยรุ่นที่ถูกกักกันอยู่ในสถานแรกรับบ้านเมตตาและบ้านปราณี อายุระหว่าง 16-19 ปี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ช่วยให้ทราบความเที่ยงและความตรงของแบบสอบสีของลูเชอร์เมื่อใช้กับเด็กไทยวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูง ที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนต่ำ และที่กระทำความผิด

2. จะเป็นประโยชน์ในการแบ่งกลุ่มเพื่อการปรึกษาเชิงจิตวิทยา โดยแบ่งกลุ่มนักเรียนตามคะแนนที่ได้จากการทำแบบสอบสี

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. อาจใช้เป็นแนวทางในการคัดเลือกนักเรียนที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูง

4. เป็นประโยชน์สำหรับการพิจารณาเพื่อป้องกันนักเรียนที่อาจมีแนวโน้มเป็นยุวอาชญากร ในกรณีคะแนนจากการทดสอบเป็นไปในทำนองเดียวกับวัยรุ่นที่กระทำความผิด

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

สีมีอิทธิพลต่อมนุษย์ทั้งทางด้านอารมณ์และจิตใจ[1] เมอร์เรย์และเดบเลอร์ (Murray and Deabler)[2] ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของสีกับอารมณ์ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นบุรุษพยาบาล 69 คน และผู้ป่วยชาย 108 คน ได้ผลว่า

สีแดงแสดงถึงความตื่นเต้นร่าเริง มีอำนาจ
สีดำ แสดงถึงความทุกข์ การทำทาย
สีน้ำตาล แสดงถึง การคุ้มครองป้องกัน
ม่วง แสดงถึง ความสง่างาม
เหลือง แสดงถึง ความร่าเริง สนุกสนาน

ในการที่มนุษย์ชอบสีใดสีหนึ่งนั้น ชวนกัวเรียน (Choun gourian)[3] เชื่อว่าตัวตัดสินการชอบสี มิได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางอารมณ์อย่างเดียว แต่ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมด้วย เขาจึงทำการวิจัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย 160 คน อายุระหว่าง 16-23 ปี แบ่งออกเป็น 4 กลุ่มคือ กลุ่มนักศึกษาอเมริกัน, เลบานอน, อิหร่าน และคูเวต แต่ละกลุ่มมีผู้ชายและผู้หญิงเท่า ๆ กัน สีที่ใช้เป็นสีของออสท์วาลด์ (Ostwald Color Notations) 8 สี คือ แดง ส้ม เหลือง เขียวใบไม้ เขียวน้ำทะเล เขียวคราม

---

[1] เสถียร สุทธิยุทธ์, "สีกับการสื่อสารมวลชนและการประชาสัมพันธ์," นิเทศสาร, 5 (ตุลาคม 19) : 59.

[2] David C. Murray and Kerdis L. Deabler, "Colors and Mood," Journal of Applied Psychology, 5(1957) : 279-283.

[3] A. Choungourian, "Color Preference and Cultural Variation," Perceptual and Motor Skill, 26(1968) : 1203-1206.

น้ำเงิน และม่วง โดยเสนอสีให้ดูเป็นคู่ ๆ ผลปรากฏว่า สีแดง และน้ำเงิน เป็นสีที่นักศึกษาอเมริกันชอบมากที่สุด แต่ทว่าเป็นสีที่นักศึกษาคูเวตชอบน้อยที่สุด สีเขียวคราม เป็นสีที่นักศึกษาอเมริกันชอบน้อยที่สุด แต่เป็นสีที่นักศึกษาอิหร่านและคูเวตชอบมากที่สุด ส่วนสีที่อยู่ในลำดับกลาง ๆ ของทั้ง 4 ชาติ คือ สีส้ม และเขียวใบไม้ สำหรับความแตกต่างในการชอบสีระหว่างเพศนั้น เห็นไม่เด่นชัดนัก มีเพียงสีเดียวคือ สีน้ำเงิน ซึ่งเป็นที่ชื่นชอบอย่างมีนัยสำคัญของผู้ชายในขณะที่ผู้หญิงไม่ชอบ เฉลี่ยแล้วทั้ง 4 ชาติ ชอบสีต่าง ๆ เรียงตามลำดับคือ เขียว (59.6%) เขียวคราม (54.8 %) แดง (52.0 %) เขียวใบไม้ (50.6 %) ส้ม (49.9 %) น้ำเงิน (49.8 %) เหลือง (42.0 %) และม่วง (41.4 %)

อดัมส์และออสกูด (Adams & Osgood)[1] ได้ศึกษาถึงความหมายทางอารมณ์ของสีแบบข้ามวัฒนธรรมเช่นกัน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 23 กลุ่ม ๆ ละ 35-40 คน เป็นนักเรียนชายในโรงเรียนมัธยมรวม 20 ประเทศ และพูดภาษาที่ใช้กันส่วนมากในท้องถิ่นของตน โดยใช้แบบสอบถามแบบซีแมนติค ดิฟเฟอร์เรนเชียล (Semantic Differential) ผลการวิจัยปรากฏว่า สีน้ำเงินเป็นสีที่ทุกกลุ่มชอบมากที่สุด รองต่อมาเป็นเขียวและขาว และสีดำเป็นสีที่ทุกกลุ่มชอบน้อยที่สุด สรุปแล้ว มโนทัศน์ของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับสีต่าง ๆ มีดังนี้

สีดำ เป็น สีที่ไม่ดี แข็งแรง และยอมตาม
สีเทา เป็น สีที่ไม่ดี อ่อนแอ และยอมตาม
สีขาว เป็น สีที่ดี และอ่อนแอ
สีแดง เป็น สีที่แข็งแรง ว่องไว และมีความเด่นชัดทางอารมณ์
สีเหลือง เป็น สีที่อ่อนแอ
สีน้ำเงิน และสีเขียว ดี และมีความเด่นชัดทางอารมณ์น้อย

ก่อนหน้านั้น คือ ในปี 1959 กิลฟอร์ดและสมิธ (Guilford and Smith)[2] ได้ศึกษาการชอบสีของกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันเป็นชาย 20 คน และหญิง 20 คน โดยใช้สีในหนังสือของมุนเซล (Munsell Book of Color) 316 สี ได้ผลคล้ายกับของธานกัวเรียน

---

[1] Francis M.Adams and Charles E.Osgood, "A Cross Cultural Study of the affective Meaning of Color," Journal of Cross Cultural Psychology, 4(June, 1973) : 135-152.

[2] J.P.Guilford and Patricia C. Smith, "A System of Color Preference," American Journal of Psychology, 72(1959): 487-502.

อดัมส์และออสกูด คือ สีที่กลุ่มตัวอย่างชอบที่สุด คือ สีน้ำเงินและเขียว สีที่ชอบน้อยที่สุดคือ เหลือง และเหลืองเขียว

เช (Schaie)[1] เชื่อว่า สีมีอิทธิพลต่อระบบชีวภาพ โดยร่างกายจะมีปฏิกิริยาต่อความสว่างและความมืดของสี สีจึงมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพของมนุษย์ เช เป็นผู้คิดค้นแบบทดสอบบุคลิกภาพโดยใช้ปิรามิดของสี เขาใช้สีพื้นฐานทั้งหมด 9 สี คือ แดง ส้ม เหลือง เขียว น้ำเงิน ม่วง ดำ ขาว และน้ำตาล โดยมีเฉดสีต่าง ๆ กันออกไปอีกถึง 24 สี เขากล่าวว่า ผู้ที่จัดเรียงปิรามิดของสีโดยใช้สีหลาย ๆสี และจัดแบบไม่เป็นระเบียบ มักมีบุคลิกภาพแบบไม่แน่นอน ส่วนคนที่ใช้สีเพียง 2 สี และสลับกันแถวละสีอย่างเป็นระเบียบ หมายถึง คนที่มีบุคลิกภาพแบบเข้มงวด และผู้ที่ใช้สีหลายสี แต่จัดเรียงอย่างเป็นระบบระเบียบ หมายถึง ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบมีโครงสร้างที่ดี นอกจากนี้ เช ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีปฏิบัติการสูง มุ่งสู่เป้าหมาย และมีการควบคุมการแสดงออกที่ดี จะชอบสีเหลือง ส่วนพวกที่ชอบสีแดงเป็นกลุ่มที่ไม่สามารถควบคุมการแสดงออกของพฤติกรรม สำหรับสีน้ำเงินนั้น กลุ่มตัวอย่างที่เลือกมาก เป็นเด็กปัญญาอ่อน โอ เรลลี่ และคณะ (O' Reilly et.al, 1957)[2] ได้ศึกษาโดยใช้แบบทดสอบปิรามิดสีของเช พบว่า พวกที่ชอบสีม่วง เป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลและมีความตึงเครียด พบในพวกที่มีพยาธิสภาพของจิตใจ

การ์ดเนอร์ (Gardner, 1951)[3] พบว่า ลักษณะความหุนหันพลันแล่นและคะแนนสีของโรชาช์ค(Rorschach color Scores) หลายกลุ่ม สีความสัมพันธ์กันระหว่าง 0.79

---

[1]K. Warner Schaie, " On the Relation of Color and Personality," Journal of Projective Techniques and Personality Assessment, 30 (1966) : 512-524.

[2]O'Reilly et.al., "The Color Piramid Test," Journal of Nervous and Mental Disorder, 125 (1957) : 385-387.

[3]Gardner, Quoted in George Cerbus and Robert C.Nichols, "Personality Variables and Response to Color," Psychological Bulletin, 60(1963) : 567.

ถึง 0.88 ซึ่งสอดคล้องกับ ข้อค้นพบของออลเรด (Allred, 1959)[1] ว่า การใช้สีในการวาดและคะแนนจากแบบทดสอบของโรชาร์ด มีความสัมพันธ์กันในระดับ 0.59 ในขณะเดียวกัน เลวีและเคริทซ์ (Levy & Kurz; 1957)[2] พบว่ามีความสัมพันธ์กันระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบความวิตกกังวลของเทเลอร์ (Taylor Anxiety Seales) กับภาพสี 3 ภาพสุดท้ายของโรชาร์ด แค่คอกซ์และซาราสัน (Cox & Sarason, 1954)[3] พบว่า คะแนนสีของโรชาร์ด ไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนจากแบบสอบถามความวิตกกังวลของซาราสัน (Sarason Anxiety Questionaire)[4] ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของเซอร์บัสและนิโคลส์ (Cerbus and Nichols)[4] ที่พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างการชอบภาพที่ไม่มีสีกับความวิตกกังวลและคะแนนในสเกลจิตเภท (Schizophrenia Scale) ซึ่งวัดโดยแบบทดสอบบุคลิกภาพ เอ็ม เอ็ม พี ไอ และพบว่าไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างการแสดงออกของความโกรธเกลียดกับการชอบภาพที่ไม่มีสีมากกว่าภาพที่มีสีด้วย แนนซี สมิธ (Nancy Smith, 1974)[5] ใช้แบบสำรวจบุคลิกภาพของอายเซงค์ (Eysenck Personality

---

[1] D.L.Allred, "Consistency of Color Usage and some Correlates" (Unpublished Doctoral dissertation, Purdue University, 1959).

[2] Levy and Kurz, Quoted in Cerbus & Nichols, Psychological Bulletin, p. 571.

[3] Ibid.

[4] Ibid.

[5] Nancy Smith, "The Relation between Personality as measured on the Eysonck Personality Inventory Test and Color Preference as measured on the Luscher Color Test," Introduction to Experimental Psychology, p. 446-447, in Matheson, Bruce and Beauchamp (New York : Holt; Rinehart & Winston, 1974).

Inventory) กับนักศึกษาหญิง 20 คน ในมหาวิทยาลัย พบว่าการชอบสีของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สีของลูเชอร์นั้น ไม่มีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแบบแสดงตัวและเก็บตัว

ได้มีการศึกษาถึงความแตกต่างของการใช้สีระหว่างกลุ่มปกติและกลุ่มผู้กระทำความผิด ฟิลิปส์และสตรอมเบิร์ก (Phillips and Stromberg, 1948)[1] พบว่า ไม่มีความแตกต่างในการใช้จำนวนของสี เมื่อทดลองโดยให้ใช้สีเขียนด้วยมือ ระหว่างเด็กปกติและเด็กกระทำผิด ซึ่งคล้ายกับที่แชคเทล (Schachtel, 1951)[2] พบว่า ไม่มีความแตกต่างในคะแนนสีของโรชาช์ระหว่างกลุ่มเด็กชายที่กระทำความผิดกับกลุ่มเด็กชายปกติ แต่ฟอร์เทียร์ (Fortier; 1953)[3] พบว่า มัธยฐานของคะแนนสีของโรชาช์ สำหรับ เด็กที่กระทำความผิดต่ำกว่าเด็กปกติในระดับอายุเดียวกัน ซุนล์ (Sulün, 1978)[4] ได้ศึกษาโดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 8 9 และ 10 โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มนักเรียนในชั้นเรียนปกติกลุ่มนักเรียนที่มีความพิการทางการเรียนรู้ และกลุ่มนักเรียนที่มีแนวโน้มเป็นผู้กระทำผิด โดยใช้แบบสอบสีของลูเชอร์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความพิการทางการเรียนรู้และกลุ่มตัวอย่างที่มีแนวโน้มเป็นผู้กระทำผิดมีรูปแบบการเลือกสีแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างในชั้นเรียนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 และ .05 เขาจึงสรุปว่าแบบสอบสีของลูเชอร์นั้นเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการแบ่งกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่มีแนวโน้มเป็นผู้กระทำผิดออกจากเด็กวัยรุ่นปกติได้

---

[1] Phillips and Stromberg, Quoted in Cerbus and Nichols, Psychological Bulletin, p. 568.

[2] Ibid.

[3] Ibid.

[4] Sulün, "Comparison of Performance...," p. 67-68.